

ЗОРАН АНТОНИЈЕВИЋ
(1925-1993)

Проф. др Зоран Антонијевић рођен је 25. јануара 1925. године у Београду. Основну школу завршио је у Београду. Средњу школу завршио је у Трећој београдској мушкој гимназији а Правни факултет у Београду 1950. године. Последњих година студија и по њиховом завршетку радио је у Савезној планској комисији. За асистента Правног факултета у Београду изабран је на конкурс у 1951/52. школске године. Докторирао је 1954. године са темом *Одговорност возара по уговору о превозу робе*. За доцента за предмет Привредно право изабран је 1956. године. У звање ванредног професора изабран је 1960. године а за редовног професора школске 1965/66. године.

У току своје универзитетске каријере проф. Антонијевић је на Правном факултету у Београду предавао предмете Привредно право и Саобраћајно право а на Саобраћајном факултету Саобраћајно право, а на Вишој школи спољне трговине Право спољне трговине. Поред последипломских студија на Правном факултету у Београду, професор Антонијевић је држао предавања на последипломским студијама на Правном факултету у Скопљу. Предавања на специјалистичком курсу Уговори у спољној трговини држао је на Правном факултету у Београду и Правном факултету у Бањалуци.

Професор Антонијевић је обављао низ друштвених функција и стручних активности на Факултету и ван њега. Био је члан Правног савета Србије, арбитар Спољнотрговинске арбитраже при Савезној привредној комори у Београду, члан Универзитетског савета Београдског универзитета, генерални секретар Удружења универзитетских наставника, повремени судија Вишег привредног суда Србије и шеф Катедре за грађанско право Правног факултета у Београду.

Проф. Антонијевић је аутор многих дела, посебно оних из области привредног, саобраћајног и транспортног права и хартија од вредности. Поред бројних чланака из ових области вреди истаћи следећа дела монографског карактера: његов уџбеник *Привредно право* (доживео је више од 17 издања), *Послови привредног права*, 1952. године (коауторски рад са проф. Балогом и Јовановићем) и *Право спољне трговине*, 1967 (уџбеник за вишу школу за спољну трговину).

Од монографских радова треба истаћи *Менично и чековно право* (коауторски рад са проф. Бартошем и проф. Јовановићем), које је доживело два издања - 1953. и 1974), *Банкарски послови и хартије од вредности* (1960), *Послови платног промета* (1970). Вреди истаћи да је први Нацрт општинских узанси за промет робом, који је комисија са проф. Бартошем на челу припремила за Савезну скупштину, у првом тексту био резултат припремних текстова које је проф. Антонијевић, тада асистент (заједно са проф. Јовановићем, такође тада асистентом) сачинио на основу важећих узанси на тлу предатне Југославије (касније је овај текст битно проширен правилима облигационог права због непостојања његове кодификације уз ограничавања пре свега на материју закључивања уговора). Проф. Антонијевић је остао

привржен узансама и после доношења Закона о облигационим односима, залажући се за тумачења која су ишла у прилог и даље примене бројних узанси.

Научни опус проф. Антонијевића обухватао је ширу област Привредног права, односно Трговачког права. У тим оквирима посебно су га привлачили саобраћајно право, уључујући и поморско, хартије од вредности и банкарски послови, посебно меница. Као што је његов уџбеник привредног права незаобилазна литература за сваког писца уџбеника из ове области, тако су и његови радови из области саобраћајног права, поред пионирског карактера, трајан извор за све ауторе који приступају овој правној материји. Посебно је вредно истаћи његово изванредно познавање међународних конвенција које је долазило до изражаја у његовим радовима. Може се слободно рећи да је саобраћајно право, односно његова еманципација из оквира привредног права, у доброј мери заслуга проф. Антонијевића.

Банкарски послови и хартије од вредности, посебно меница, јесу област у којој је научни и стручни ауторитет проф. Антонијевића био неспоран. Са изванредном комбинацијом теоријског знања, склоношћу за минуциозна продирања у суштину апстрактних института хартија од вредности уз истовремено изванредно познавање праксе из ове правне области, проф. Антонијевић је био редовни консултант наших банкарских кућа у питањима хартија од вредности, било да је реч о међународним споровима, било о домаћој пракси. Иако не без традиција у нас, наука о меници и хартијама од вредности добија радовима проф. Антонијевића снажан и трајан импулс који је сврстава у равноправни положај са другим гранама права, посебно из области трговачког права, које су у послератној Југославији доживеле значајан процват. Заслуга проф. Антонијевића у томе је значајна.

Професор Антонијевић је био школски човек. Он се посветио искључиво школи и науци. Његов педагошки рад остаће забележен у аналима Факултета. Почев од редовне наставе, у којој је стално био присутан, преко последипломске, магистарске, докторске и специјалистичке наставе, као ментор бројних магистарских и докторских радова, проф. Антонијевић је заслужан за подизање бројног стручног и научног кадра.

Смрћу проф. Антонијевића наша правна наука изгубила је значајног и вредног прераоца заслужног за развој наше послератне правне науке, а студенти изванредног педагога који је свој живот посветио науци и школи. Као такав остаће трајно присутан у нашој правној науци и на Правном факултету у Београду и у успомени свих нас који смо се са њим дружили и сарађивали.

проф. др Владимир Јовановић